

שחקנים

הכוכב עם המצפון הפוליטי

כאשר צילמו בשנה שעברה את הסרט שלושתי ימי הקונדור ברחובות ניוירוק ניסה אייב בים (ראשהעיר עמוס-הצרות של הכרך הגדול) לרכוש לעצמו קצת פיר-סומת חינוס, והלך לבקר באתר-הצילומים כדי ללחוץ ידיים מול פני המצלמה עם כוכב הסרט רוברט רדפורד.

כמה תצלומים בעיתון לא הויקו מעולם, לשום פוליטיקאי, וחוץ מזה רצה מר בים להודיע, קבל עסיועדה, כי אפשר להפיק סרטים בעיר, ואפילו בתנאים טובים (מחיר הסרטה בניוירוק הוא נושא לוויכוח חריף בתעשיית הקולנוע). אבל ראה זה פלא, כאשר הגיע ראשהעיר לאתר, הצ-טנע הכוכב, ומשך מחצית השעה חכך בדעתו אם יופיע להצית-היד החגיגית אם לא.

לבסוף, כשהופיע, היה זה רק בתנאי ש-יסולקו מן המקום כל הצלמים. "לעולם אינני יודע היכן ירסמו תמונות מסוג זה", טען רדפורד, "ומה השימוש שיעשה בהן, ומבחינתי יש בעולם הפוליטיקה כמה אנשים, שמוטב לי שלא אהיה קשור בשמם".

העמדות מתבהרות. הגובה זו אופי-יינית לרוברט רדפורד. למרות שבת זוגו מ-יחפים בפארק, גיין פונדה, השיצה אותו לפני זמנה בקול גדול, על שמכר את מצפנו לשטן, הפך מוצר-צריכה היר-ליודי, סמל של שובניזם גברי מחוסר כל הכרה פוליטית, הרי בזמן האחרון הול-כות עמדותיו הציבוריות ומתבהרות, והוא אינו מסתיר אותן כלל.

עד כדי כך, שיש הסוברים בעולם ה-פוליטיקה האמריקאי כי בעיקבות ר.ר. הראשון (רוגלד רגן), שבא מן הקולנוע למירוץ אל הנשיאות, צפוי בעוד שנים אחר-דוה ר.ר. נוסף, רוברט רדפורד, אם כי בגוון שונה לגמרי מזה של רגן. רדפורד פעיל מזה זמן רב, בעיקר ב-נושאים האקולוגיים הקרובים לליבו, אולם הוא לא משך ידו כלל - למרות ועל אף

שחקן רוברט רדפורד לטהר את הפוליטיקה

כל מה שאומרת הגברת פונדה - גם מן הפוליטיקה עצמה. השתתפותו הפעילה ב-יתר בנושא היתה שעה שהצטרף למחנה של רמסיי קלארק. קלארק, התובע-הכללי לשעבר של ארצות-הברית, מתנגד מושבע של מילחמת ויאטנאם שאף פרש בשל הש-קפתיו ביקר בצפון ויאטנאם, ובשונה משם הרגיו את המימשל בהכרזותיו, אבל נכשלה בהשגת נציגות ציבורית בבחירות במדינת ניוירוק.

התושבים לא איכפת. רדפורד, ש-האמין בכל ליבו כי קלארק הוא התגלמות הפוליטיקאי החרוץ וההגון, התגבר על סלידתו הטבעית מפני נאומים פוליטיים, הופעות בציבור וכיוצא-באלה, ובשונה שבועות אחדים עבר את המדינה לאורכה ולרחבה וניסה לשכנע את בוחריו ניו-יורק בחיגויות הצבעתם למען קלארק. ה-

נון האסלה

אל האנובת

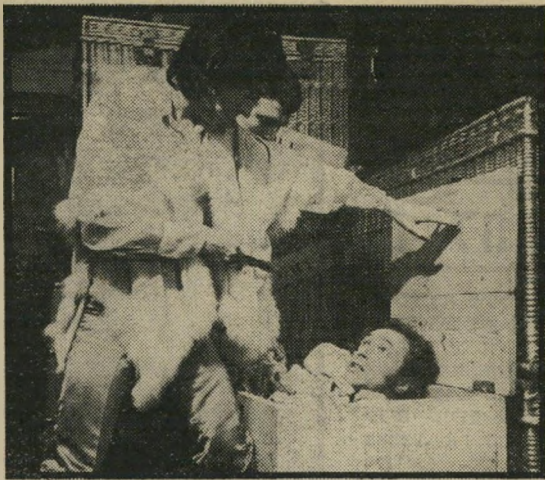

המירוץ המטורף אחד הבצל (אסתר, תל-אביב, צרפת) - שוב פייר רישאר, הפעם כסגן-מנהל סניף-בנק שבו שדדו כספת. הוא רודף אחר השודדים לעיר-הקייט הבריטית בריטון, כשעזרת-מפריעה לצידו, משך כל הזמן, ידידתו האיטית, גיין בירקין.

העלמה בירקין סבורה, בתחילת הסרט, שרישאר הביר-רוקראט משעמם מדי באורח-חייו, עד שהיא נקלעת לתוך הסחרחרת המטורפת של המירדף, כל החשודים בשוד הם הומוסקסואלים, ואם לאו, לפחות עוטי-שמלות בתוכניות-בידור של מועדוני לילה. עובדות אלה אמורות להוסיף כמה בצלצלים חריפים לסלט הרישארי הקבוע, שהוכן גם הפעם על-ידי קלוד זידי.

הומור הוא כמובן, עניין אישי ביותר, ואם אדם המטפס על אסלת בית-שימוש ורגלו נתקעת לתוכה ושולפת את האסלה ממקוניה, והאסלה נשאר צמודה לרגל שעה שהוא מתנגב חזרה מן השירותים למישרד, אם זה מצחיק מישהו - אין ספק שהסרט החדש של רישאר נוצר עבורו.

יש גם רגעים שההומור בהם מקורי יותר, כמו הסצינה שבה מסתתרים רישאר וידידתו בתוך אמבט מלא מים, בתוך בית עולה בלהבות. בסופו של דבר, כל מה שנשאר מאותו בית הוא האמבטיה, המתנדנדת באוויר, תלויה על צינור-המים בלבד.

רישאר - בצל במקום חרדל

לזכותו של קלוד זידי יש לומר שמקורי או לא, מצחיק או לא-כליכך, אך הוא דואג לפחות לשינוי מתמיד של מצב העניינים, ומי שמוכן לקבל מנה נוספת של הסהרורי-המצלחית-בטעות רישאר, שאינה שונה ביותר מן הקודמות, פרט לתבלין (במקום - חרדל, בצל), יבוא על שכרו בסרט זה.

נותח על

גב נחבלים

חטיפה לאור היום (תל-אביב, תל-אביב, צרפת) - התעלומה היחידה בסרט-מתח זה, היא: מה הניע את הבמאי איוו בואסיה לעשות אותו? לא שבואסיה נמנה עם עליות היוצרים בצרפת אולם, בדרכו-שלו, נדמה היה בעבר שהוא מנסה להשתמש בקולנוע כדי לומר משהו, בין אם הנושא היה חטיפת בן-ברקה (התנקשות), או הגז-עונת הצרפתית (בסרט בשם דיפון-לאזואה) שלא הוצג בארץ.

חוץ מתעלומת מניעיו של בואסיה, הכל בסרט זה ברור מאוד, אפילו מדי. זהו מעשה בחולת-נפש, לשעבר, ההופכת אומנת בנו של מיליונר, שנהרג בתאונה. הירוש המפונק והקאפריזי נחטף, והחוטפים מנסים להטיל את האשמה על החולה. ואילו זו נאלצת, בסופו של דבר, לברוח בחברת הילד מפני החוטפים והמישטרה גסי-חחד.

כל מי שניחן גם בקמצוף של חוש בלשי, לא יצטרך להתאמץ כדי לגלות את הסוף כבר בהתחלה. מה שממור יותר הוא, שבכל הסרט כולו אין אפילו דמות אחת לרפואה, הראויה לתשומת-לב, או הטומנת בחובה מיוער של מיסתורין שירטק את הצופה אל הבד. והטענה, הנשמעת בהתחלת ובסוף הסרט, כאילו הכוונה כאן להראות שאין בעולם מטורפים ושפויים, אלא שהכל משוגעים וההבדל הוא רק בחומרת המצב, אין לה כל סימוכין בעלילה עצמה.

כל מה שנדרש ממארלן ז'ובר כאן הוא להציג את נמשיה בחיובים ועובים ואמיצים, שעה ששחקנים הראויים לגורל טוב בהרבה, כמו מישל לונסדאל (הזוכה ברעג מוצלח אחד

ז'ובר - נמשים מטורפים

בכל הסרט), תומאס מיליאן וויקטור לאנו, מתבזבזים בתפ-קידים פסיכופאטיים. המוסיקה לכוחו של גורל של ורדי, מנפחת עוד יותר את היומרה הריקה של הסיפור, וקטעי-יומן המראה את שריפת גופות המחבלים בבית-שאן, יותר משהוא קשור לנושא, מפגין את רדיפת הסנסציה של עושי הסרט.

והקש ששובר את גב הגמל: הסרט, הזובר צרפתיות במקור, אימץ כאן את השפה האנגלית. למה? השד יודע.

שני העיתונאים הללו, לא כגיבורי-הייל אלא כשני אנשי-מיקצוע מסורים לתפי-קידם אשר, בגיבוי הממונים עליהם, ולמי-רות הלחצים האדירים שהופעלו עליהם מכל הכיוונים, התמידו בדרכם, והוציאו לאור את פרשת השחיתות החמורה ביותר שידע הבית הלבן מעודו.

ההנחות התיאורטיות של מתווי-המדיניות למיניהם. דטקה את הפוליטיקה. ואילו סרט שלישי, שיצא זה-הערת לאור, כל אנשי הנשיא, אינו אלא גילגול מפורט של פרי-שת ווטרגייט. כפי שנחשפה והובאה לידי-עת הציבור האמריקאי על-ידי שני עי-תונאי הווינגטון פוסט, בוב ודווארד ו-קארל ברנשטיין. רדפורד, שהצטרף להפ-קה בפועל, מגלם את הראשון, שיכנע את דאסטין הופמן לגלם את העיתונאי השני, מתוך כוונה "להטיל אור על פרק חשוב בהיסטוריה שלנו" כדבריו. ועצם העובדה שהפרשה עדיין לא הסתיימה ועובדות חד-שות מוסיפות לצוץ, "מגבירה עוד יותר את החשיבות והאקטואליות של הסרט".

מסקנה אליה הגיע אחרי נסיון-נפל זה, היתה חדי-משמעת: "אני חושש שלתושבי הארץ שלנו לא איכפת כלל מה קורה סביבם. בכל מקום שבו הופעתי, ביקשו שאדגים להם את שליפותיו של סונדאנס קיד. בכל העניי-נים שצריכים לגעת להם, נתקלתי באדרי-שות מוחלטת. וזה נעשה חמור מיום ל-יום".

אולי כדי להדגיש מצב זה, השתתף רד-פורד עד עתה בשלושה סרטים פוליטיים מופגנים. הראשון, המועמד נגד שירות הוצג בארץ, תיאר מסע-בחירות בקלי-פורניה, שבו מועמד כן ונקיי-כפיים, בתחי-לה, נאלץ להתפשר עם מציאות מושחתת עדי-כדי-כך שכאשר הוא נבחר, לא נותר הרבה מן האידיאלים שלמענם יצא לדרך. הסרט השני, שיוצג בישראל החל מן השבוע הבא, שלושתי ימי הקונדור, הוא האשמה ישירה וזריפה ביותר נגד שירות הביון המרכזי באמריקה, בהשלטת טירור פנימי וקיום מדינה בתוך מדינה. הסרט, שרדפורד הביע פעמים רבות את התמיכה בעקרונותיו, מסביר כיצד הסייאיאי עצמו אינו מסוגל להבדיל בין ימינו לשמאלו, ועד כמה תפלים הפכו חיי בנייהאדם מול

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב - שלום לך, יקרתה, אחי בה ומילחמה, סרט מתוק. ירושלים - אמריקאי בפרים, אחר-צהריים של פורענות. חיפה - האבה ומילחמה, הדוקרב ה-גורלי, אידי אמין דאדא.

קודם שהחלו בצילומים הצטרפו רדפורד והופמן, במשך כשלושה חודשים, אל הי-עיתונאים שאותם הם מגלמים, עקבו אחר דרכי פעולתם וסדר-העבודה של מערכת העיתון, חקרו ושאלו את כל אלה שהיו מעורבים בחשיפת הפרשה בדבר פרטים חיוניים על הנושא, ויחד עם הבמאי אלן (המעקב) פאקולה, עשו כמיטב יכולתם על-מנת לשמור על האותנטיות בסרט. "אני מקווה שהצלחנו להראות בסרט את